

ŽABOKUK

obsah

Úvodník.....	3
Kalendárium.....	4
Anketa.....	5
Duchovní ponor.....	6
Laskavý příběh.....	8
Co proběhlo ve farnosti.....	9
Vzpomínka.....	22
Měřím metr, no a co!.....	26
Senior Club.....	28
Perly z našich kázání.....	29
Od ucha k uchu.....	31

významné dny

křty:

děti:

Michaela Anna Kajanová	19. 10. 2014
Dominik Jan Víšek	2. 11. 2014
Agáta Růžena Janochová	8. 11. 2014
Adam Jan Bosco Prachár	9. 11. 2014
Jan Daniel Měřinský	9. 11. 2014

sňatky:

Jakub Fojtů – Veronika Davidová	4. 10. 2014
Antonín Matěj – Pavlína Pinková	14. 11. 2014

pohřby:

Jiří Drápal	* 24. 3. 1936	+ 2. 11. 2014
Ludvík Otradovec	* 11. 12. 1928	+ 14. 11. 2014
Jana Ličmanová	* 22. 10. 1977	+ 26. 11. 2014

Príspevky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 25. 1. 2015.

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Název periodického tisku: Žabokuk.

Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.

Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: Jan & Jana Šlachtovi, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský jako členové redakční rady, příspěvovatelé z farnosti a střediska mládeže.

Grafická úprava a sazba: Jan Huňář.

Fotografie: fotografie „Akce farnosti“ – Petr Polanský, Dominik Polanský, archiv středisko, farníci.

Tisk: Lupress, s. r. o., Frýdlant nad Ostravicí.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz,

www.brno.sdb.cz, tel: 541 213 110

NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Vánoce jako výzva

Milí přátelé, sestry a bratři v Kristu.

Co je to za zvláštní čas? Čtyři týdny před ním se velmi těšíme, snažíme se bedlivě připravovat (někteří taky dříve, třeba obchodní řetězce; u nich se tomu taky říká advent), a pak to přijde. Naše nadšení nezná mezí. Dokážeme v síle této atmosféry opravdu mnohé. Uklidit doma. Dopředu se zbavit financí, ale ve prospěch dobré věci – obdarovat. Mnohdy uspořádat naše vztahy

– odpustit, usmířit se a tak. Jde to až tak daleko, že si znesvářené národy slibují v tu dobu tzv. klid zbraní. Všichni si přejí navzájem v tyto dny pokoj, dobro, mír...

A ještě něco? To je jasné, že něco nadjeme... Ale veskrze si přejeme a dopřáváme pozitivní hodnoty či záležitosti, které by se v našem životě měly stát nebo odehrávat.

Tak co se to vlastně stalo, nebo co se to děje? Bůh přišel k nám na zem. Prostě se stal jedním z nás, a klidně tím nejprostším způsobem. Narodil se jako dítě do obyčejné rodiny. V chlévě, v chudobě... Proč nepřišel třeba do královské nebo vznešené rodiny? Nevíme. Každopádně poznal náš život se vším všudy. Kromě hříchu, jak věříme. Dělal dobro. Trpěl. Zemřel. A to ne jen tak, ale byl umučen za nás. A ještě přemohl smrt, ale o tom až jindy...

Zajímavé na tom je, že i lidé, kteří nevědí moc o křesťanství, tak tuto záležitost (slavnost) velmi ctí. Zřejmě nás všechny spojuje pokoj, mír a dobro právě narozeného dítěte. Boha, který se snížil. Proč někdy jenom v tyto dny?

Jak daleko chci nechat „zajít“ do svého života onen pokoj, mír a dobro bezbranného dítěte?

To není žádná výčitka, ale výzva. A slovo „výzva“ je v současné mluvě velmi populární...

Pokoj, dobro a mír pro nás narozeného Boha přeje

P. Max

kalendárium

farnosti a střediska

Prosinec

21. 12.–4. 1.		Vánoční prázdniny – středisko zavřené
24. 12. středa	15.00	Vigilie Narození Páně pro rodiny s dětmi
	22.00	Noční slavnost Narození Páně
25. 12. čtvrtek		Slavnost Narození Páně – mše v 7.30, 9.00, 10.30 a 18.00
26. 12. pátek		Svátek sv. Štěpána – mše v 7.30, 9.00, 10.30 a 18.00
	14.30–18.00	Živý betlém
28. 12. neděle		Svátek Svaté Rodiny – obnova manželských slibů
31. 12. středa	15.00	Adorace
	16.00	Mše na poděkování za uplynulý rok, Te Deum, požehnání
31. 12.–1. 1.		Silvestr ve středisku

Leden

1. 1. čtvrtek		Slavnost Matky Boží Panny Marie – mše jako v neděli
5. 1. pondělí	18.00	Žehnání vody, kadiidla, křídý, zlata a soli
8. 1. čtvrtek		Tříkrálová koleda - Krtek
10. 1. sobota		Ples farnosti Komin u nás
11. 1. neděle		Koncert – Cappella Polyphonica Salesiana
17. 1. sobota		Maškarní dětský karneval ve středisku
24. 1. sobota	7.30–17.30	Celodenní adorace v kostele
		Ples farnosti
30. 1. pátek		Ples farnosti Bystrc u nás
30. 1. pátek		Pololetní prázdniny – středisko zavřené
31. 1. sobota		Slavnost sv. Jana Boska – mše v 7.00 a 18.00

Únor

1. 2. neděle		Vánoční muzikál
2. 2. pondělí		Žehnání hromniček – mše v 7.00 a 18.00
7. 2. sobota		Valná hromada Nadace DB – mše v 9.30
		Vepřové hody
14. 2. sobota		Ples farnosti sv. Jakuba u nás
14.–15. 2.		Volby do Pastorační rady farnosti
15. 2. neděle		Bedruška: O draku Bylinkovi
17.–20. 2.		Vizitace provinciála SDB v komunitě SDB Žabovřesky
18. 2. středa		Popeleční středa – začíná postní doba
20. 2.–27. 3. pátky	17.00	Adorace + svátostné požehnání
	17.30	Křížová cesta
22. 2.–29. 3. neděle	17.00	Křížová cesta
	17.30	Růženec
22. 2.–1. 3.		Jarní prázdniny – středisko zavřené

Březen

11. 3. středa	17.00–19.00	Vernisáž výtvarné soutěže v sále
13.–15. 3.		Duchovní obnova pro mladé pod střediskem
14. 3. sobota	8.30–16.00	Duchovní obnova salesiánských spolupracovníků v kostele
15. 3. neděle		Bedruška: O pavouci tkadleně – premiéra
21. 3. sobota	9.00–13.00	Duchovní obnova farnosti v kostele
25. 3. středa	18.00	Jarní hudební besídka
27.–29. 3.		Duchovní obnova pro biřmovance
27. 3.–1. 4.	17.00	Příležitost ke svátosti smíření
29. 3. neděle		Květná neděle: žehnání ratoletí + pašije podle sv. Marka
31. 3. úterý	14.00–18.00	Velikonoční tvoření

Co si letos upřímně přejete od Ježíška?

Jan, 39: být víc s rodinou

Václav, 34: kolaudaci

Lucie, 33: klavír

Samuel, 8: lego

Jana, 48: voňavku Dolce Gabbana

Ester, 7 měsíců: prsíčko plné mlíčka

Jan, 54: týdenní pobyt s vlastní ženou na pustém ostrově

Rebeka, 2: kočárek s panenkou

Milena, 34: víc vlasů

Klára, 28: postel

Daniel, 33: kopačák, který se neodráží od země

Max, 42: aby mě měli všichni rádi

Monika, 36: abychom mohli vzít děti v létě k moři

Kryštof, 9: buben

Victor, 39: být mladý

Marta, 36: fakt dobrou pánvičku

Jana, 23: prince

Alena, 39: klid ve vztazích

Matyáš, 3: autodráhu

Hana, 49: modrou teplou tlustou šálu

Anežka, 29: hodně sněhu

Petra, 45: přehoz na postel

Eva, 48: pohorky, abych mohla chodit na výlety s rodinami

Marie, 14: hezkou knížku

Veronika, 26: jet do Číny

Libor, 34: poslední díl stolní hry Dixit, piškoty s banánem namáčené v čokoládě, chvíli času na návštěvy přátel

Klára, 11: dvojtričko

Mirka, 42: plavbu luxusní lodí

Radim, 40: klid a doma méně decibelů

Pavel, 45: Přál bych si prožívat a zažívat Hospodinovu trvalou podporu. To si přeji pro mne, pro mé blízké i další lidi. No a velmi se těším na vánoční ponožky. I skrze ně je život nádherný dar.

Ptala se Milena Alday Delgado

Cítit, jako by nás Bůh opustil, a přece ho poslechnout...

Můj drahý Tasemníku,
tak ty tedy chováš „velké naděje, že náboženská fáze Tvého pacienta je u konce“? Už dávno jsem si říkal, že s Hlubokou školou to jde od deseti k pěti od té doby, co ji začal vést starý Mrchodlak, a teď to přímo bije do očí. Cožpak ty jsi ještě neslyšel o Zákonu

vlnění? Lidé jsou obojživelníci: napůl duchové, napůl zvířata. (To, že si Nepřítel usmyslel vytvořit takového odporného křížence, bylo jedním z důvodů, proč se Náš Otec rozhodl odepřít Mu svou podporu.)

Lidé patří jakožto duchové do věčného světa, ale stejně jako zvířata žijí v čase.

Znamená to, že jejich duše mohou směřovat k věčnému cíli, ale jejich těla, city a představy se stále mění; vždyť „být v čase“ znamená měnit se.

Kdybys svého pacienta pozoroval důkladně, zjistil bys toto vlnění ve všech oblastech jeho života; jeho zájem o práci, vztah k přátelům i žádosti těla rostou a klesají. Dokud žije na Zemi, budou se u něho střídát období bohaté citové a tělesné síly s obdobími tuposti a chudoby. To, že teď pacient prožívá období vyprahlosti a nudy, vůbec není Tvou zásluhou, jak si bláhově myslíš. Je to jen přirozený jev, který nám nijak neprospěje, pokud ho dobře nevyužiješ.

Asi Tě překvapí, že když se Nepřítel chce trvale zmocnit lidské duše, spoléhá se spíše na její poklesy, ne na vrcholy. Někteří z Jeho obzvláštních oblíbenců prošli delšími a hlubšími poklesy než kdokoli jiný. Proč je to tak? Pro nás je člověk především potravou; snažíme se pohltnout svou vůli jeho vůli a rozšířit svůj egoismus na jeho úkor. Ale ta poslušnost, kterou od lidí vyžaduje Nepřítel, je něco úplně jiného.

Musíme se smířit se skutečností, že všechny ty řeči o Jeho lásce k lidem a o tom, že ve službě Jemu je dokonalá svoboda, nejsou jen propaganda, ale strašlivá pravda. On skutečně chce zaplnit celý vesmír spoustou odporných malých kopií Sebe samého – tvorů, jejichž život bude kvalitativně podobný Jeho životu. A to ne proto, že On by je pohltil, ale proto, že jejich vůle se bude

svobodně řídit Jeho vůlí. My chceme dobytek, který se nakonec stane naší potravou; On chce sluhy, kteří se nakonec stanou jeho syny. My je chceme vysát; On se chce rozdávat. My jsme prázdní a chceme se naplnit; On je plný a přetéká.

Právě v období poklesů (mnohem více než v období vrcholů) se člověk mění v toho tvora, jakým si ho On přeje mít. Proto má Nepřítel největší radost z těch modliteb, které se k němu ten tvor modlí právě ve stavu vyprahlosti.

My své pacienty získáváme nepřetržitým pokoušením, protože je chceme jen jako pokrm, a čím více jejich vůli narušíme, tím lépe. Ale On je nedokáže „svádět“ ke ctnosti tak, jako my k neřesti. Chce, aby se naučili chodit, a musí tedy od nich Svou ruku vzdálit; pokud mají opravdovou vůli chodit, těší Ho i jejich klopýtání.

Nedej se zmást, Tasemníku: naše věc je nejvíce ohrožena právě tehdy, kdy člověk, který už netouží, ale přece jen chce plnit vůli Nepřítele, se rozhlédne kolem sebe po vesmíru, z něhož zdánlivě zmizela každá stopa po Něm, zeptá se, proč ho Nepřítel opustil, a přece Ho poslechne. Ale období poklesů dávají samozřejmě příležitost i nám. Příští týden Ti dám několik rad, jak jich využít.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob.

**Převzato z knihy C. S. Lewise
Rady zkušeného ďábla
Připravila Jana Šlachťová**

„Milovat znamená vyjít ze sebe a rozlétnout se k druhým“ (Michel Quoist)

V jedné povídce píše Lev Nikolajevič Tolstoj o třech ženách, které šly načerpat vodu. Každá má syna. Ta první praví: „Můj syn je velice šikovný chlapec, v obratnosti předčí všechny kluky z naší vsi.“ Druhá říká: „Ten můj má hlásek jako slavík. Všichni lidé ho obdivují a věří, že bude velkým zpěvákem.“ Třetí žena mlčí. „Proč nic neříkáš?“ ptají se ostatní. „Nevím, co bych o svém klukovi řekla. Je takový obyčejný, ale doufám, že v životě obstojí.“ Když měly velká vědra plná, vydaly se na cestu domů a potkaly

jednoho starce. Po chvíli k nim běželi jejich tři synové. První z nich začal tleskat rukama tak šikovně, až se všichni divili. Druhý se dal do zpěvu a všichni měli slzy v očích. Třetí přiběhl k matce, vzal její vědro a bez řečí ho odnesl domů. Ženy se obrátily na starce s otázkou: „Co říkáš našim synům?“ – „Synům? Viděl jsem jen jednoho syna!“

Převzato z knihy Laskavé slovo na každý den Petra Weissmana

Připravil Jan Šlachta

Farní pout' po stopách Dona Boska

U příležitosti 200 let od narození Dona Boska a k 20 letům od posvěcení našeho kostela jsme na konci října uspořádali pout' po stopách tohoto světce do Turína a okolí. Navštívili jsme významná místa spojená se životem Dona Boska i dalších piemontských světců, kteří měli k jeho dílu velmi blízko, jako Dominik Savio a Josef Cafasso.

V sobotu po příjezdu na Colle Don Bosko jsme si prohlédli monumentální baziliku zasvěcenou sv. Donu Boskovi postavenou na místě jeho rodného

domu. Následovala návštěva kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů – byl vystaven v roce 1915 ke 100 letům od narození Dona Boska. Naproti kostelu jsme navštívili dům, kde Don Bosko s matkou Markétou a svými bratry několik let bydlel. Součástí areálu je také tzv. Josefov dům s růžencovou kaplí, která má úzkou spojitost s počátky působení salesiánů. Následně jsme se vypravili do několik kilometrů vzdálené vsi Morialdo, kde jsme si prohlédli dům, ve kterém žil sv. Dominik Savio, a také kostel sv. Petra.

Ten je spojen se životem dvou osobností, které výrazně ovlivnily a formovaly život Dona Boska – knězi Giovannim Callosem a Giuseppem Cafassem.

V neděli jsme se vydali nejdříve do městečka Castelnovo Don Bosko, kde jsme viděli nejstarší sochu Dona Boska z roku 1898, a ve farním kostele sv. Ondřeje, kde byl Don Bosko pokřtěn a kde přijal první svaté přijímání, jsme slavili nedělní mši svatou. Podívali jsme se také do domu, kde žil sv. Josef Cafasso. Následoval krátký přejezd do města Chieri, ve kterém Don Bosko studoval. Naše poslední nedělní zastávka byla ve vsi Mondonio. Zde jsme měli možnost navštívit dům, v němž zemřel sv. Dominik Savio

Pondělí bylo zaměřeno na kněžské působení Dona Boska v Turíně. Nejdříve jsme se vydali ke kostelu sv. Františka z Assisi, kde Don Bosko sloužil svoji vůbec první mši svatou. Přešli jsme kolem paláce hraběnky Barolo, kde Don Bosko založil jednu z prvních oratoří. Podívali jsme se také do baziliky Consolata, ve které je pohřben sv. Josef Cafasso. Poté už naše kroky směřovaly na Valdocco, tedy na místo, kde Don Bosko definitivně vybudoval svoji oratoř. Během našeho odpoledního pobytu jsme navštívili všechna důležitá místa – Pinardiho kapli, kostel sv. Františka Saleského, místnosti Dona Boska s expozicí o vývoji areálu na Valdoccu a především o Boskově životě. Po bohoslužbě jsme měli více než hodinu prostor pro osobní návštěvu zmíněných míst a především na prohlídku či ztišení

v bazilice Panny Marie Pomocnice, která je výraznou dominantou celého areálu. V tomto kostele, vysvěceném v roce 1868, jsou oltáře s ostatky sv. Dona Boska, sv. Dominika Savia a sv. Marie Dominiky Mazzarelové.

Na úterý jsme měli naplánovanou prohlídku centra Turína, nicméně ještě před odjezdem do piemontské metropole jsme měli unikátní možnost se neplánovaně setkat s 10. nástupcem Dona Boska – hlavním představeným salesiánů Ángelem Fernándeze Artimem, který shodou okolností přijel na Colle Don Bosko. Poté už následoval odjezd a prohlídka turínských pamětihodností - katedrál s kaplí, v níž se uchovává známé turínské plátno, barokních městských paláců, 167 metrů vysoké věže Mole Antonelliana aj.

Na závěr se sluší poděkovat otcům Maxovi a Liborovi za duchovní doprovod a Liborovi navíc za průvodcovský servis. Velké poděkování patří především sestře Evě Liškutinové, protože nebýt její znalosti italštiny, tak nemáme při pouti zařízeno v podstatě vůbec nic. Navštívili jsme místa spojená se životem zakladatele kongregace salesiánů, jehož život a dílo je pro mnohé jistě inspirací i výzvou. Každý si tak jistě z pouti odnesl to své. Detailnější informace o našem putování naleznete na našich stránkách v sekci Farnost.

Stanislav Caletka

Zážitky z Turína

Marta Marková:

Můj nejsilnější zážitek bylo samotné Valdocco. Cítila jsem, že tam to všechno začalo, že právě tam se nachází kořeny celého salesiánského díla. Jeden den jsem měla malou chvilku tam rychle sama zaběhnout a v přítomnosti ostatků salesiánských svatých jsem s velkou úctou prožívala, že vše, co se děje u nás v Žabinách, má počátek právě na Valdoccu.

P. Max Dřímál:

Všichni stíhali, akorát farář ne. Nečekal jsem, že budu mít tolik příležitostí být na svatých salesiánských místech o samotě.

P. Libor Všetula:

Největší zážitek? Je těžké vybírat, protože i když jsem byl v Turíně už asi popáté, byla to, podle mě, velmi vydařená pouť a zažil jsem tam mnoho nového. Jeden ze zážitků je tedy právě to, že jsem mohl autobus farníků provázet po místech pro nás salesiány svatých a zprostředkovat jim tak něco, co osobně považuji za klíčové skutečnosti mého života.

Druhý zážitek přišel poslední večer, když jsem sloužil závěrečnou mši svatou na místě narození sv. Jana Boska. Právě v těch chvílích se mé jediné sestře – mám ještě 2 bratry – narodil prvorozený syn, kterému dali jméno Jan. Později vyšlo ještě najevo, že Jeník bude

slavit své jmeniny právě na svátek sv. Jana Boska. Byl to symbolický moment lidské soudržnosti a solidarity, protože se někteří poutníci v ten večer za mou sestru modlili, ačkoliv ji osobně neznají, a ona mi pak vyprávěla, jak porod probíhal až podivuhodně hladce.

Rodina Fuisova:

Na farní pouti po stopách Dona Boska jsme viděli spoustu zajímavých míst a dozvěděli se hodně nového. Každý den pro nás Libor krásně a poutavě připravil průřez celým životem Dona Boska od jeho narození přes dobu studia a nelehké začátky při zakládání oratoře až do doby

fungující oratoře na Valdocco. Museli jsme se sklonit před schopností, úsilím a vírou Dona Boska, které projevoval od útlého dětství po celý život až do své smrti. Super bylo mít každý den příležitost účastnit se mše svaté na místech, kde sloužil mše i don Bosko. Ještě jednou díky za nádherné okamžiky, které jsme společně se všemi mohli prožít.

Vojtěch Marek:

Moc se mi líbilo samotné město Turín. Také ubytování bylo pěkné, byli jsme s mámou spolu na pokoji. A jedl jsem dobrou jahodovou zmrzlinu, maminka mi koupila dva kopečky.

Eva Liškutinová

Veliký zážitek pro mě představuje setkání s generálním představeným D. Ángelem Artime. Je bezprostřední a srdečný. Slíbil nám, že brzy po nadcházejícím jubilejním roce 2015 se vypraví k nám do ČR.

Jana a Honza Šlachtovi

Pro nás konkrétně měla farní pouť po stopách Dona Boska dva rozměry. Ten první jako poděkování za 20 let společenství, ve kterém se pravidelně setkáváme s přáteli k modlitbě, rozjímání nad písmem i sdílení radostí a strastí našeho

všedního života. A ten druhý – nechat se oslovit a naplnit atmosférou míst, kde se narodil a působil Don Bosko, jeho učitelé, přátelé i pokračovatelé tohoto Božího díla. Zážitků bylo opravdu mnoho ale jeden za všechny. Když jsme procházeli ve Valdoccu první oratoři, byli jsme svědky toho, že toto místo není muzeum či skanzen, ale je zde stále slyšet výskot a smích mladých, který svědčí o tom, že toto dílo je stále živé.

*Zážitky sesbírala
Milena Alday Delgado*

co proběhlo ve farnosti...

Cecilka

V neděli 30. 11. 2014 se uskutečnilo již tradiční hudební odpoledne Cecilka, nazvané podle hlavní patronky hudby a římské mučednice. Děti z farnosti společně s rodiči vytvořili pestrý hudební a divadelní program. Mnoho i mladších dětí slavnostně a s patřičnou citlivostí rozehrálo klavír, flétny, housle, klarinet, akordeon a kytaru. Nechyběl ani zpěv se scénickým vyjádřením, u kterého se stovka diváků upřímně zasmála. Zpestřením byla veršovaná pohádka o Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém, jíž hrály poloprofesionálně děti z farnosti. Program doplnily sólovým pohybovým představením mladé mažoretky. Na závěr náš

pan farář Max pronesl povzbudivé slovo a udělil všem přítomným požehnání.

Don Bosko, jehož dvousté výročí narození letos slavíme, by měl z této iniciativy velkou radost. Byl přesvědčen, že hudba může vychovávat k radostnosti, k vytříbenému vkusu a citlivosti. Vždyť ne nadarmo řekl, že „oratoř bez hudby je jako tělo bez duše“. A tak velký dík patří všem zúčastněným, rodinám, které děti v této činnosti podporují, a všem, kteří pomohli při organizaci.

Zdá se, že i nadále platí přísloví „Co Čech, to muzikant“.

Sr. Eva Liškutinová

co proběhlo ve farnosti...

Oslava 65 let kněžství

V neděli 30. 11. jsme oslavili výročí 65 let kněžství P. Antonína Pospíšila, který prožívá stáří v naší farnosti a stará se o něj obětavě paní Marie Ryšavá. U této

příležitosti zavítal do naší farnosti arcibiskup Mons. Jan Graubner, aby slavením mše sv. poděkoval za práci otce Antonína na území své arcidiecéze.

co proběhlo ve farnosti...

Tradiční tvoření adventních věnců

V sobotu 29. 11. jsme si mohli v sále pod kostelem vytvořit adventní věnce. Jako každý rok přišla spousta věncechtivých, ale organizace šlapala na jedničku a nikde nebyly žádné prostoje. Komu u chvojí vyhládlo, ten si dal párek nebo dva.

Bylo moc fajn pozorovat, jak nám už dorůstá nová generace animátorů, jak jsou milí, zodpovědní a životaschopní. Věřím, že Don Bosko má v nebi radost, když vidí, jak jeho dílo šlape, že když se

dětem důvěřuje, radostně se s nimi pracuje, a jsou jim svěřovány po troškách čím dál větší úkoly, tak na to nadšeně odpovídají.

S mými dětmi se také radostně pracuje. Jedno si spálilo ruku tavicí pistolí a druhé po honičce plivalo krev. Ale náš věnec s růžovými svíčkami s metalízou nám bude závidět i Barbie!

Milena Alday Delgado

Vánoce v salesiánské komunitě

Každá rodina má své vánoční tradice, specifické zvyky, jídla a úkony, které během Štědrého dne dělá, a přišlo by nám velmi znepokojující, kdybychom to měli z ničeho nic změnit. Mohli bychom však říci, že si většina z nás i přes tuto různost dokáže představit, jak Vánoce v různých rodinách mohou různým způsobem probíhat.

Jak ale probíhají Vánoce v řeholní komunitě, to možná jen odhadujeme. Ačkoliv jsem si vědom toho, že právě Štědrý den a všechno, co s ním souvisí, patří tak trochu do intimní sféry každé rodiny, přesto se vám pokusím alespoň maličko poodhalit, co se za bílými zdmi komunitního domu v tomto posvátném čase odehrává.

Vzpomínám si, jak jeden salesián v Českých Budějovicích nazval komunitní Vánoce a dárky, které jsou jejich nedílnou součástí, hrou na Ježíškovatele a Ježíškovance. Ježíškovatel je ten, kdo dárek dává, a Ježíškovanec pak ten, kdo dárek přijímá. Naše Vánoce tedy začínají už v adventu, kdy každý z nás napíše Ježíškovateli, kam zhruba by mělo mířit jeho uvažování, a následně si při některé komunitní poradě „vylosuje“ svého Ježíškovance, na kterého budeme při vymýšlení vánočního dárku speciálně myslet. Hned v úvodu však musím říci, že tato „hra“ je jen vedlejším dějstvím celého příběhu a ty hlavní linie se odehrávají ještě trochu jinde.

Po adventní době, kdy každý z nás „vyprodukuje“ několik duchovních obnov, zamyšlení, speciálních pobožností a modliteb, se konečně a vlastně s radostí dostáváme do období, které Štědrému dni těsně předchází. V tomto několika-denním předstihu si rozdělíme speciální úkoly týkající se samotného svatého dne, abychom nic neponechali náhodě a všechno nakonec bylo zajištěno. Někdo shání kapra a ostatní důležité komodity na štědrovečerní tabuli, někdo vaří kapří polévku, někdo dělá bramborový salát, jiný smaží či jinak upravuje kapra, někdo zdobí stromeček, někdo připravuje sváteční stůl a další si vezme „dětskou“ či „dospělou“ půlnoční.

No a potom přijde den D. Obvykle tak trochu nečekaně, kdy se ráno vzbudíte

a řeknete si: „To už je zase Štědrý den?“ Ale na druhou stranu jste rádi, protože i v naší komunitě má tento den takový jiný, sváteční charakter. Nikam se moc nespěchá a každý si udělá čas, aby se věnoval tomu „svému“ úkolu. V poledne se potkáme, abychom si dali jednoduchou polévku, protože jsme jej sice ještě nikdy neviděli, ale co kdyby se jednou opravdu zlaté prasátko objevilo. V té době je už stromeček v jídelně obvykle nastrojený, ale nikdo se na něj moc nedívá, aby náhodou nevyplašil Ježíška, který by jej případně ještě trochu potřeboval dozdobit.

V odpoledním čase se pak začíná finišovat. Ten, kdo má „dětskou půlnoční“, odchází do kostela, ten kdo má bramborový salát, tak už nic nedělá, protože jej v této době už mívá hotový, ten kdo

má výzdobu stolu, dělá stůl, a pomalu a jistě se začínáme chystat na večeři. Před večeří však čekáme ještě tradiční návštěvu, protože nás kolem páté hodiny navštíví sestry salesiánky. Popřejeme si radostné Vánoce, předáme si symbolické dárečky a sestry pak odcházejí na Maničky slavit Vánoce po svém (o tom možná příští rok v Žabokuku). Kolem 18 hodin se pak, svátečně oblečení, scházíme v kapli, abychom se pomodlili večerní chvály, a pak se přesuneme do jídelny, kam mezitím přišel Ježíšek a kde se objevily dárky pod stromečkem. Na začátku večere si přečteme Boží slovo o narození Spasitele, abychom si uvědomili tu pravou podstatu těchto svátku a naladili se na správnou notu. Takto naladění zazpíváme slavnostní Narodil se Kristus Pán a usedáme ke sváteční tabuli. Nespěcháme, vždyť právě toto je ten požehnaný čas, kdy můžeme být všichni spolu bez stresů, bez úkolů, bez porad a plánování. Štědrovečerní chody jsou tradiční – rybí polévka, bramborový salát a smažený kapr. Jedinou změnou je předkrm, který bývá každý rok jiný, kreativní, a také pečená ryba, kdyby si někdo chtěl dát něco trochu „dietního“. K dárkům se nehrneme. Desítky minut jen tak sedíme a povídáme, až to nakonec někdo nevydrží a navrhne, jestli by skutečně nebylo minimálně slušností dárky rozdat a rozbalit. Vždyť každý Ježíškovec si s ním dal určitou práci. A tak nejmladší člen komunity (toho času Jakub) bere dárek za dárkem a rozdává Ježíškovecům malé

pozornosti, které pak rozbalují a komentují. Kromě toho se pod stromečkem vždy objeví nějaké skutečné překvapení ať už od některého člena komunity nebo od někoho z našich přátel ve farnosti, překvapení, které nečekáme, protože to k Vánocům vždycky patřilo.

Tím se dostáváme až pozdnímu večeru, kdy je třeba se odebrat na „půlnoční“ ať už v našem kostele anebo v různých okolních vesnicích, kde vypomáháme. Jiní se chopí nádobí, což bývá také nelehká služba. Často se pak ještě scházíme ať už na půlnoční z Říma anebo na realizaci svých osobních vánočních rituálů, které však zde nebudu popisovat, protože každé Vánoce si přece s sebou nesou také určitou dávku tajemství.

Jak můžete sami vidět, nic tak speciálního se u nás neděje. Vlastně je to na první pohled klasika. Na ten druhý je to však mimořádný čas, protože v první řadě nejde ani o dárky, ani o jídlo a pití, ale o to, že společně něco vytváříme a trávíme čas jako lidé, kteří chtějí mít k sobě blízko a kteří se schází tuto noc proto, že jednu jistou noc v minulosti tři tisíce kilometrů jihovýchodně se narodilo dítě, které nám konkrétním způsobem změnilo život. A to je podstata Vánoc, to je motiv všech těchto rituálů a to je také to, co naši komunitu i vaši rodinu v tento svatý den spojuje.

Požehnané Vánoce za komunitu salesiánů přeje

Libor Všetula

P. Ludvík: „Když věříš, zůstaneš, i kdybys měl být sám“

Poznal jsem otce Ludvíka krátce po jeho návratu z komunistického vězení jako student. Jel jsem „šalinou“ na průmyslovku. V Jundrově přistoupil jeho bratr Jiří a představil mi asi třicetiletého vyhublého muže, ke kterému jsem okamžitě získal důvěru. Často jsem ho navštěvoval a on se mi trpělivě věnoval a odpovídal na moje otázky. Jednou jsem si posteskl, jak ubývají lidé v kostele. Zeptal se mě: „Věříš, že je pravda, co se tam říká?“ – „Věřím!“ – „Tak zůstaneš, i kdybys tam měl být sám!“ Ta odpověď mne provázela a provází celá léta. Moje jednání není otázkou většiny, ale otázkou přesvědčení, které vychází

z mého svědomí a z mého vztahu ke Kristu. Jeho odpovědi a rady mi hodně pomohly v rozpoznání mého povolání. Jeho zásluhou jsem také přijal svátost biřmování z rukou biskupa Františka Tomáška po jeho nástupu do Prahy.

Zde na tomto místě ve staré oratoři klíčilo jeho povolání. Zde na něj Kristus s láskou pohleděl, a on zachytil tento pohled Boží lásky a šel za ním. A tak s tichou oddaností vždy plnil svoje poslání na tom místě, kam ho okolnosti postavily: v oratoři, ve studiu a formaci, v internaci, ve vězení, v civilním zaměstnání, v diecézní duchovní správě, v jeho nemoci i na invalidním vozíku.

Svatý Pavel v dnešním prvním čtení položil otázku: Co by nás mohlo odloučit od Kristovy lásky? A odpovídá: Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.

Otec Ludvík uvěřil v lásku Kristovu a v tom bylo tajemství jeho každodenní tiché a pokorné věrnosti. Nebyl obdivovaným kazatelem ani věhlasným exercitátorem. Byl však poctivým služebníkem církve. Děkuji mu jménem otce biskupa Vojtěcha za jeho službu v diecézi a za nás za všechny, zač mu vdčíme.

Mons. Jiří Mikulášek

Životopis sepsán P. Ludvíkem Otradvcem

Narodil jsem se 11. prosince 1928 ve Velkém Meziříčí. V Jundrově jsem vychodil obecnou školu. Když byla v roce 1939 v Brně – Žabovřeskách požehnána velká víceúčelová dřevěná kaple se salesiánskou oratoří, začal jsem se zúčastňovat programů oratoře a ministrovat. Také jsem byl postupně členem některé z družin. Byla to společenství horlivějších oratoriánů. Každý týden jsme měli schůzku pod vedením některého salesiána, při které jsme se modlili, probírali duchovní témata a plánovali apoštolátní aktivity.

Po třetí třídě gymnázia jsem byl na studentských duchovních cvičeních u boromejek na Údolní. Vedl je jezuita P. František Mikulášek, se kterým jsem se pak setkal v roce 1956 ve vězení na Mírově. Mnozí z účastníků těch duchovních cvičení se stali kněžími.

O prázdninách 1944 mně salesiáni zprostředkovali exercicie ve Dvorku u Příbyslavi, kde studovali salesiánští aspiranti, mezi nimi i P. Baran, se kterým jsem se tam poprvé setkal. Když jsem pak kolem pololetí překvapil rodiče zprávou, že bych chtěl jít k salesiánům

do Fryštáku, tatínek prohlásil, že až po maturitě.

Když na jaře v roce 1945 Němci ustupovali, Brno bylo často bombardováno a blížila se fronta, našli žabovřeští salesiáni v našem domě v Jundrově poněkud méně nebezpečné ubytování. Během jejich pobytu u nás jsme byli jako jedna rodina. Pak už tatínek neměl nic proti tomu, abych odešel k salesiánům hned po páté třídě gymnázia.

17. července 1945 jsem odejel s rodiči do salesiánského ústavu ve Fryštáku u Holešova. Tam jsem si nechal kufr a ještě jsme vykonali pouť na posvátný Hostýn. Rok jsem byl jako aspirant ve Fryštáku, pak jsem dělal rok noviciát v Hodoňovicích u Bašky. Po složení prvních řeholních slibů jsem dva roky dokončoval gymnázium a studoval filozofii ve filozofickém studentátě v Přestavkách u Přerova. Po maturitě v roce 1949 jsem nastoupil jako asistent v salesiánském učňovském domově v Ostravě.

V noci ze 13. na 14. dubna 1950 přepadla dům policie, nás salesiány zatkla a odvedla do koncentračního tábora v Oseku u Duchcova. Po pěti měsících jsem byl krátkou dobu u PTP – od 14. 9. do 31. 10. 1950 v obcích Libavá a Sázava – Velká Losenice, kde jsem dostal žaludeční vředovou chorobu a byl propuštěn do civilu.

Na pokyn představených jsem v Opavě tajně založil takzvanou malou salesiánskou komunitu mladších spolupratřů. Pracoval jsem nejprve jako mzdový účetní v traktorové stanici a pak jako

ostříč nástrojů v továrně na šicí stroje Minerva. Začátkem 50. let spolupratřů postupně z Opavy odešli.

V té době se vrátil z vojenské služby u PTP spolupratr Petr Baran. Našli jsme si zaměstnání na VŠ báňské v Ostravě a bydleli jsme dva roky spolu.

1. srpna 1955 jsem byl zatčen. Po dvou letech vězení jsem se vrátil k rodičům do Jundrova a pracoval v civilních zaměstnáních.

13. prosince 1967 jsme byli společně s Petrem Baranem tajně vysvěceni panem biskupem Trochoutou na kněze. V letech 1969 – 1971 jsem si doplnil studia na teologické fakultě v Litoměřicích. Začátkem července roku 1971 jsem měl v Komíně veřejnou primici. Po ní jsem působil 18 let v diecézní duchovní správě – v Jaroměřicích nad Rokytnou, v Jemnici, v Jihlavě, v Jimramově a v Rouchovanech. Podle přání inspektora P. Vika a kvůli zhoršení zdravotního stavu jsem odešel ve svých 60 letech věku do starobního důchodu. Od té doby bydlím v domě po rodičích v Brně-Jundrově.

P. S. Zpočátku několik roků P. Ludvík docházel do salesiánské komunity vopomáhat. Později, když pro nemoc nemohl veřejně, sloužil mši svatou denně doma. Poslední mši svatou sloužil na poděkování za všechna přijatá dobrodiní, a to netušil, že druhý den bude náhle odvezen do nemocnice, odkud se už vrátil do nebeského domova.

Vánoční dobrodružství s Pánem Ježíšem

Milé děti,

budete o Vánocích doma s rodinou? Těšíte se? Asi se těšíte a představujete si, jaké to bude. Jenže co když si to ostatní z rodiny představují jinak?

Maminky si většinou představují, že bude doma uklizeno. Tatínkové, že bude dobré jídlo a klid. Děti, že dostanou své vysněné dárky a budou dělat věci, které je baví. Jenže to všechno dohromady většinou nejde splnit.

Existuje ale fígl, jak z toho ven. Fígl, kouzlo, chcete-li trik. Stačí vědět a mít na mysli, že Vánoce jsou ve skutečnosti narozeninovou oslavou Pána Ježíše. Oslavou, na kterou my jsme byli pozvání. A protože je Pán Ježíš Bůh, dokáže zázraky. Dokáže bez problémů zařídit, aby na jeho oslavě byli všichni spokojení. Nikoho pochopitelně nemůže nutit. Ale když to necháme na Něm a budeme se snažit zalíbit Jemu, vše ostatní půjde samo.

No, ale jak to udělat prakticky, že? Jednoduše: Máme nést Pána Ježíše v srdci. Máme při všem, co děláme, přemýšlet, jak bychom se mu mohli právě teď zalíbit. Co bychom pro něj mohli udělat. Protože i On nás má rád, chce, abychom se i my cítili dobře. No, a protože nás navíc dokonale zná, ví, jak to udělat. Ví to líp než my sami.

Takový postup je navíc úžasné dobrodružství. Protože Pán Ježíš to často vymyslí tak, jak by nás to ani ve snu

nenapadlo. Chcete třeba jít bruslit, abyste tam potkali některého svého kamaráda. Jenže maminka bude chtít, abyste ve stejnou chvíli šli zamést sníh nebo nakoupit. Vy nechcete, ale chcete poslouchat Pána Ježíše, a tak vyhovíte mamince, protože podle něj mají děti poslouchat své rodiče. Díky tomu se vám může stát, že onoho kamaráda potkáte z celého Brna právě v tom obchodě, kam jste šli vy. Taký nešel bruslit. Tak takhle umí věci zařizovat Pán Ježíš.

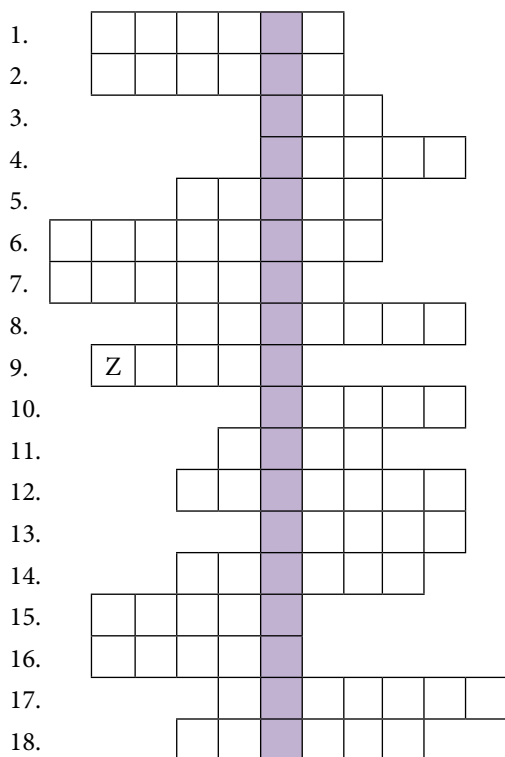
Milé děti, na další stránce najdete žabokukovskou vánoční tajenku. Kdybyste nevěděli, co napsat do některého řádku, stačí si přečíst druhou kapitolu z evangelia svatého Matouše a první z Lukášova evangelia. Všechno tam najdete.

Za závěr rada: Jestli se Vánoc nemůžete dočkat, začněte si to dobrodružství s Pánem Ježíšem zkoušet už dnes. Uvidíte, že se budou dít divy. Navíc když máme tak mocného a velkolepého přítele, jako je On, byla by škoda s ním prožívat jen jeho narozeninovou oslavu a jinak ho ignorovat. Je tady pro nás stále. A čeká na nás.

Lucie Kučerová

1. Země, kde se Ježíš narodil.
2. Město, kde se narodil.
3. Jaké byl národnosti?
4. Do jaké postýlky ho po narození položili?
5. Jméno jeho pěstouna.
6. Ježíš spasí svět, je tedy...
7. Který anděl zvěštoval jeho narození?
8. Co dostal Ježíš darem od mudrců?
9. Co ještě?
10. A co do třetice?
11. Byly to vskutku královské...
12. Kdo se mu ještě přišel poklonit?
13. Odkud přišli mudrci?
14. A co je cestou vedlo?
15. Kam po Ježíšově narození rodina utekla?
16. Proč? Kdo je varoval?
17. A kvůli jakému králi?
18. A dočkal se král jejich návratu? Ne? Proč?

Léky na samotu – modlitba a zpěv

Milí čtenáři,

v tomto čísle Žabokuku bychom vám rádi nabídli několik myšlenek na téma samota. Kéž vás zaujmou a povzbudí, pokud se sami cítíte. Nejprve se zamysleme s Anselmem Grünem a jeho knihou 50 × Ježíš. Čerpáme ze stránek vira.cz. Na závěr přinášíme praktický pohled Josefa Zadiny, regenschoriho ve farnosti při katedrále Sv. Ducha v Hradci Králové. Jeho text vyšel v tamním farním časopise a týká se zpěvu při mších.

Samota zabolí

Samota občas pořádně zabolí. Vnímám nepochopení a opuštěnost. Nikdo se mnou není, když jde do tuhého. Nikdo se mě nezastane, když ztroskotávám. Všichni vědí všechno lépe než já. Necháávají mě stát venku v dešti. Ježíš jde ale všemi zastaveními mé osamělosti se mnou: V jeho blízkosti se už necítím tak sám. Ve vztahu s ním se mohu odvážit přijmout osamělost ve svém nitru, pohlednout jí do tváře a vydržet v ní.

Ježíš osamělý

Ježíš byl neustále obklopen lidmi, kteří na něho kladli velké požadavky. Tlačili se na něho, aby na ně vložil ruce a uzdravil je. Evangelia píší o neustálém návalu davů, který byl Mistr nucen vydržet. Přesto byl také osamělý. Do samoty ale odcházel i sám: Potřeboval ji, aby mohl načerpat sílu ze svého vnitřního zdroje. V osamělosti zakoušel společenství s nebeským Otcem.

Zrada nejbližších

Pro Ježíše bylo těžké cítit nepochopení a osamělost i uprostřed svých přátel a následovníků. Svou cestu utrpení musel projít sám, zbaven útěchy blízkých. V Getsemane je zdrcen úzkostí a odkázán jen na blízkost svých učedníků; ti se ale vyhnou těžké chvíli únikem do spánku. Zklamáný Ježíš se obrátí na Petra: „Šimone, ty spíš? Nedokázal jsi jedinou hodinu bdít?“ (Mk 14,37). Při zatčení ho učedníci dokonce opustí a utečou. Petr ho nakonec zapře. Ježíš umírá na kříži zcela opuštěn.

Nejsem sám

Ježíš dokáže svou osamělost přjmout a snášet, protože ví o své jednotě s Otcem: „Nejsem sám, neboť Otec je se mnou“ (Jan 16,32). Lidé ho opustili. Dokonce i jeho učedníci se stáhli do ústraní a vrátili se do svých domovů. Každý se stará jen o sebe, každý se snaží zachránit si kůži. A právě v tomto osamocení, opuštěn přáteli, se Ježíš necítí opuštěn - je s ním Otec. Toto vědomí proměňuje jeho samotu: Je jedno s Otcem.

A toto je nabídka i pro každého z nás, ať už se jakkoliv cítíme sami...

Stáří a zpěv

Vím, že starším lidem není mnohdy do zpěvu, zvláště když si uvědomují, kam celá společnost spěje. Vy však v nejlepším slova smyslu reprezentujete právě ty generace hradeckých obyvatel, které zde

po léta vytvářely komunistickou, ateistickou společnost a dnes potom většinou ve svých garsonkách o samotě mnohdy jen zoufale trpí. Vy však máte Pána Ježíše, Pannu Marii a své patrony, a také své přátele v lavicích kostela.

I když jsme starší a přibývají nám nemoci, mělo by nám být „stále více do zpěvu“, pokud nám to plíce a hlasivky dovolí. Vážené dámy a pánové nad padesát let a zvláště penzisté: nejproduktivnějšími ve společnosti nejsou ti, kteří se fyzicky a psychicky „dřou“, ale ti, kteří dožrali a modlí se i za ty, kteří „jen dřou“. Společnost je stále více nezdravá proto, že stále více ubývá těch, od kterých se očekává, že mají nejvíce

času na modlitbu. Myslím si, že ve zdravé společnosti ty nejstarší generace se nejvíce modlily, proto bylo stárí v očích mladých lidí váženým obdobím. Proto nepřipadala v úvahu ani euthanasie ani potraty.

Proto nerezignujme, ale pusťme se do práce. Znásobme prosím všichni svoji modlitbu zpěvem. Abychom také naplnili ta krásná slova, která nám z Říma poslal P. Jan Šlégr z Musicam sacram: „Při slavení liturgie nemůže být nic slavnostnějšího a milejšího, než když v bohoslužebném shromáždění všichni vyjadřují svoji víru a zbožnost zpěvem.“

Připravila Lucie Kučerová

Perly z kázání

28. 9. 2014 P. Martin Poláček

Odpustit znamená vzdát se zloby vůči druhému a přát mu dobro.

2. 11. 2014 P. Radek Gottwald

Není tak důležité, čím člověk byl, ale jaký byl. Co děláme pro druhé naši smrt přežije.

15. 11. 2014 P. Jan Stuchlík

Někdy se celý život trápíme minulostí a brání nám to prožívat naplno všechny radosti, co nám život nabízí.

30. 11. 2014 Mons. Jan Graubner

Rodina je teologickým místem. Co to znamená? Je to prostor, kde se mluví o Bohu, kde se prožívá radost z Boha, kde se lidé mohou upřímně modlit.

Rodina může v neděli vyrazit ne „jen na bohoslužbu“, ale na rozhovor a na setkání s Bohem.

Vánoční vtipy

Jenda píše Ježíškovi: „Milý Ježíšku, mám malé kapesné, a proto mi prosím přines pod stromeček bubínek, trumpetu a pistoli na vodu. Dědeček mi dá peníze, abych nebubnoval, starší sestra mi dá peníze, abych netroubil, a brácha mi dá peníze, abych po něm nestříkal vodou.“

Na vánoční besídce vlezlo jedno malé děcko Santa Clausovi na klín. On se ho zeptal jako všech dětí, co by chtělo najít pod stromečkem. Dítě vyvalilo oči a poklesla mu brada. Po pěti vteřinách dítě povídá: „Cože? Tys nečetl můj e-mail?“

Policajt kupuje pro pejska obojek, ale jaksi se nemůže rozhodnout, jaká velikost je zapotřebí. „Tak přijďte s pejsánkem,“ radí prodavačka. „Co vás nemá, to má být pro něj překvapení na Vánoce!“

„Představte si, poprvé se nás sešel na štědrovečerní večeři sudý počet lidí!“

„Jak to, vždyť jste byli tři!“

„Jo, ale potom přijelo 17 hasičů!“

„Strýčku, víš, jaký vlak má největší zpoždění?“

„Nevím.“

„Ten, co jsi mi ho slíbil loni k Vánocům.“

Jožka se modlí před Vánocemi a na konci modlitby zakřičí: „Ježíšku, dones mi kolo!“

„Ježíšek není hluchý,“ domlouvá mu sestra.

„Ale babička ano.“

„Tatínek mi na Vánoce nasliboval hory, doly.“

„A splnil ti přání?“

„Ano, koupil mi atlas hor...“

Novoroční fotografie Žabokuku

- No, tak nezastírám, že mě to zaskočilo, ale já bych to biskupování teda vzal.

- Anděl, čert a Mikuláš...

- Tak takovou jsem si vždycky přál

PŮLNOČNÍ

VE CHLÉVĚ STOJÍ OSLÍK A VŮL,
ČAS NOCI UKROJIL BEZMÁLA PŮL.

PANNA ZDE POČALA BOŽÍHO SYNA,
NAVŽDY JE SMAZÁNA ADAMA VINA.

TU SVĚTLO NÁHLE PRORÁŽÍ TEMNOTU,
SÁM BŮH TEĎ ZAHALÍ ČLOVĚČÍ NAHOTU.

Z ANDĚLSKÝCH HRDEL ZNÍ RADOSTNÁ VĚTA:
„DNES SE NÁM NARODIL SPASITEL SVĚTA!“

ZATÍMCO HERODES CHYSTÁ SVÉ PASTI,
KADIDLO, ZLATO A VONNÉ MASTI

SKLÁDAJÍ K NOHÁM KRÁLŮ VŠECH KRÁLI
V POKOŘE, V TICHOSTI MUDRCI Z DÁLI.

AŤ NAVŽDY JE ZLOMENA TEMNOTY VLÁDA,
PŘEJE VÁM ZE SRDCE REDAKČNÍ RADA.